

MÁLMAŠKINAN Í KLAŠVÍK

HÓAST HANN EFTIR SUMMARSTEDGIN ŠKORAÐI EINA RÚGVU AV MÁLUM OG VARÐ TOPPSKJÚTTI, SO IÐRAR PÁLL A. KLETTŠKARÐ SEG IKKI UM, AT HANN HIGARTIL IKKI HEVUR FINGIÐ LANDSLIÐŠBOÐ. 22 ÁRA GAMLI KLAŠVÍKINGURIN GREIÐIR MILLUM ANNAÐ FRÁ DREYMINUM UM AT VERÐA YRKISSPÆLARI, SUM VAR UM REPPIÐ AT VERÐA VERULEIKI

SAMRØÐA

Jóannes Hansen
joannes@sosialurin.fo

Fyri nøkrum vikum síðani høvdu vit samrøðu við Clayton Soares. Hann var tá suverenur toppskjútti í EFFO deildini. Clayton endaði sum toppskjútti, men hann er ikki einsamallur á tindinum. Við rimmar endaspurti tók Páll Andrasson Klettskarð seg upp undir liðina á brasiliumanninum. Teir skoraðu báðir 22 mál.

Hugsar tú um møguleikar, sum tú átti at havt umsett til mál, og sum harvið høvdu borið teg einsamallan upp á máltindin?

– Soleiðis er tað altíð, og soleiðis man Clayton Soares eisini hugsa. Eg eri stak væl nøgdur við kappingarárið, og serliga eftir summarstedgin gekk tað væl. At eg skoraði so nógv mál kemst av, at liðfelagarnir vóru so óførir at leggja upp til mín. Vit spældu rættuliga álopskent. Tá ið vit nú síggja samantaltu tøluni, so kunnu vit kanska siga, at vit vóru ov álopskendir. Vit skoraðu fleiri mál enn nakað annað lið, men tað er merkisvert, at tað bara var hjá FC Suðuroy og TB, at tað fóru fleiri mál ígjøgnum enn hjá okkum,

og tað er orsøkin til, at vit ikki endaðu hægri enn á fjórða plássi.

Á yrkisrættaðum gøtum

Páll A. Klettskarð er føddur og upp-vaksin í Klaksvík. Mamman, Óluva, er úr Haraldsundi, og hann er uppkallaður eftir abbanum Páll Klettskarð í Haraldsundi. Pápin, Andrass Sólstein, abbin Alex Sólstein og fleiri aðrir í familjuni hava altíð verið millm stuðlarnar í Klaksvíkar horn-orkestri. Teir hava verið og eru KÍ við-haldsmenn, men teir hava ikki verið fótballtsspælarar. Næsti skyldmaðurin á fremsta KÍ liðnum man vera ommu-beiggin Ólavur Thomsen, sum var tiltikin miðverji á 66-liðnum.

Páll A. Klettskarð er føddur 17. mai 1990 ella knappar fyra mánaðir undan tiltikna Landskrona sigrinum á Eysturriki. Hann hevur altíð verið bitin av bóltinum, og tað hevur ongan-tíð verið ivi um eyðsýndu evnini og møguleikarnar hjá unga manninum, sum kennist vera í góðari javnvág við seg sjálvan og svarar umhugsað og skilagott, tá ið vit seta honum stevnu.

Áhugin fyri fótballi og eyðsýndu fótballtsevnini vóru orsök til, at Páll á sumri í 2007 flutti til Keyppanna-

havnar at ganga í studentaskúla og at spæla fótball.

– Todi Jónsson var áhugaður í at knýta ungar føroyskar spælarar aftrat FC Amager, sum hann stóð á odda fyri. Jákup í Stórustovu vísti á Hans Jørgensen, Erling Jacobsen og meg. Vit skrivaðu læringasáttmálar við FC Amager. Hetta bar við sær, at vit gingu í spildurnýggja Ørestad gymnasium, og at vit spældu fótball. Hetta var spennandi, og eg haldi eis- ini, at tað var mennandi, men tað var eisini strevið. Seinnapartarnar fóru vit beinleiðis úr skúlanum og til venjingar, og so fóru vit til hús. Vit búðu í íbúð saman, so tá ið vit komu til hús, snúði tað seg um matgerð, at vaska og at gera skúlatíng. Tað vóru ikki stundir til so nógv annað. Vit kendu okkum ikki uttanfyri í skúlaflokkinum, men vit luttóku ikki í sosialu tiltøkunum, greiðir ungi maðurin frá.

Tá vit spyrja, um hann iðrar seg um, at hann so blaðungur flutti til Danmarkar at spæla fótball, so svarar Páll A. Klettskarð soleiðis:

– Eg eri fegin um at hava búð í Keyppannahavn og at hava brúkt danska málið so nógv. Tað verður heilt víst ágóði seinni. Eg droymdi um at verða professionellur fótballsspælari,

og eg kendi tað sum forrætt at sleppa at royna hetta. Todi Jónsson hjálpti okkum væl, og vit komu allir á besta liðið, sum flutti upp úr triðibestu og í næstbestu deildina. So var tað, at felagið fór á húsagang. Tað kendist rættuliga undarligt. Vit vandu henda fyrripartin – eg haldi at tað var ein leygarmorgun. Støðan hjá FC Amager hevði verið nógv frammi í pressuni, men tað kom kortini óvart á, tá ið Todi Jónsson kom út á vøllin og segði okkum, at nú var eingin framtíð í FC Amager.

Og hvat so?

– Vit vóru ikki lidnir í skúlanum, so vit hildu fram í Keyppannahavn. Hans Jørgensen fekk sáttmála við Herfølge, og Erling og eg royndu okkum fyrst í Frem, men so fluttu vit til Vanløse, har Michael Madsen, sum hevði verið venjari hjá okkum í FC Amager, var venjari. Har komu vit á liðið, men tað var ikki so seriøst, sum tað hevði verið í FC Amager. Vit vandu trýggja ferðir um vikuna, dystirnir vóru leygardag, og spælararnir tóku tað ikki í so stórum álvara, sum vit høvdu upplivað tað í FC Amager.